

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.763 van 22 september 2026
in de zaak A. 249.190/IX-11.077**

In zake: F.M.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Joachim Vanspeybrouck en Sibren Debouck
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gulden-Vlieslaan 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Logie, Stefanie Algoet en Kaat Van Vlaenderen
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp

1. De vordering, ingesteld op 16 september 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de interne beroepsinstantie van het toelatingsexamen voor de opleiding tot arts van 25 augustus 2026 waarbij het beroep van verzoekster ongegrond wordt verklaard en de eerder door de examencommissie genomen beslissing dat zij op het examen 143 op 240 punten behaalt en niet gunstig is gerangschikt voor het toelatingsexamen voor de opleiding tot arts, wordt bevestigd.

Tevens vraagt verzoekster “[d]e verwerende partij te bevelen dat [zij] voor 21 september 2026, na de kennisgeving van het tussen te komen arrest een nieuwe beslissing dient te nemen, waarbij [zij] haar beslissing dient te hervormen in overeenstemming met het tussen te komen arrest en deze beslissing

binnen dezelfde termijn [...] aan [verzoekster dient] kenbaar te maken”, “onder verbeurte van een dwangsom ten bedrage van 2.500 euro per dag wanneer, na betekening van het arrest, verwerende partij in gebreke blijft om de bevolen voorlopige maatregel te nemen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 17 september 2026 werd de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 september 2026, om 12.00 uur.

Staatsraad Jurgen Neuts heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sibren Debouck, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Sofie Logie, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster neemt op 2 juli 2026 deel aan het toelatingsexamen voor de opleiding tot arts.

3.2. Aan verzoekster wordt, na de beraadslagingsvergadering van de examencommissie, meegedeeld dat zij een score van 61 op 120 punten behaalt voor het examenonderdeel KIW, 82 op 120 punten voor het examenonderdeel GC en 143 op 240 punten in het totaal.

De cesuur is door de examencommissie bepaald op 146 punten.

Verzoekster is bijgevolg niet gunstig gerangschikt.

3.3. Tegen deze beslissing van de examencommissie over haar examenresultaat stelt verzoekster een beroep in bij de interne beroepsinstantie van het toelatingsexamen voor de opleiding tot arts (“beroepsinstantie”).

3.4. Op 25 augustus 2026 beslist de beroepsinstantie dat verzoeksters beroep ongegrond is en dat de eerder door de examencommissie genomen beslissing dat zij een score van 143 op 240 punten behaalt en niet gunstig gerangschikt is, wordt bevestigd.

Dat is de bestreden beslissing. Ze is aan verzoekster met een e-mailbericht van 28 augustus 2026 ter kennis gebracht.

IV. Herinnering aan de voorwaarden voor het bevelen van een schorsing of een andere voorlopige maatregel

4. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging of tot het bevelen van een andere voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts

worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord. Overeenkomstig paragraaf 5 van datzelfde artikel wordt de zaak behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid en derhalve binnen een termijn van vijftien dagen of minder, wanneer zulks in het opschrift wordt vermeld.

V. Spoedeisendheid – uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting

5. In het inleidend verzoekschrift wordt ter adstructie van deze voorwaarde het volgende aangevoerd:

“IV.1.

Het is voor verzoekende partij van primordiaal belang om dergelijke procedure in te stellen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Het doorlopen van een gewone schorsingsprocedure kan de rechten van verzoekende partij immers niet vrijwaren en kan haar belangen niet veilig stellen.

Verzoekende partij zou immers, indien er niet wordt overgegaan tot schorsing een studiejaar verliezen. Dit is een bijzondere vorm van morele schade in hoofde van verzoekende partij die niet zomaar geremedieerd kan worden.

Het is immers quasi onmogelijk om dergelijk nadeel achteraf nog te vergoeden. Bovendien is – mits een schorsing de vrijwaring van het belang nog steeds mogelijk, mits dit uiteraard gebeurt bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Het dreigende verlies van een academiejaar waar verzoekende partij mee geconfronteerd wordt is immers een nadeel dat een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen afwenden.

IV.2.

Verzoekende partij wijst in dit opzicht terug naar de Raad van State inzake de toepassing van uiterst dringende noodzakelijkheid in geval van het toelatingsexamen. In een arrest van de Raad omtrent het toelatingsexamen tandarts werd immers als volgt geoordeeld:

‘Verzoekster doet terecht gelden dat het dreigende, onomkeerbare verlies van een academiejaar een nadeel uitmaakt dat met een

gewone schorsingsprocedure niet tijdig kan worden afgewend.’
(RvS 23 september 2022, AR 254.589, overw. 5)

Het loutere dreigende verlies van een studiejaar door gebrek aan schorsing is in principe reeds voldoende voor de uiterst dringende noodzakelijkheid. In dit arrest dateerde de beslissing bovendien van donderdag 25 augustus 2022, terwijl het verzoekschrift werd neergelegd op maandag 12 september 2022. (binnen een termijn van 19 dagen) In casu dateert de beslissing van vrijdag 28 augustus 2026 en wordt het verzoekschrift neergelegd op 16 september 2026, in een termijn van evenzeer 19 dagen.

IV.3.

Er is dan ook aan de vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid om bovenvermelde redenen voldaan.”

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing wordt mede afgemeten naar de haast die de verzoekende partij zelf betoont bij het instellen van haar vordering. De noodzaak om na de kennisname van de griefhoudende beslissing met passende voortvarendheid de vordering bij de Raad van State in te leiden, is immers inherent aan het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure. Diligent optreden is een gegeven dat bijgevolg vervat is in de voorwaarde van de spoedeisendheid en uiterst dringende noodzakelijkheid en een dwingende vereiste waaraan moet zijn voldaan opdat de Raad van State een verzoekende partij mag toelaten tot de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

7. Naar wat verzoekster zelf in haar verzoekschrift verklaart – en op de terechtzitting nog eens bevestigt – is zij sedert 28 augustus 2026 op de hoogte van de bestreden beslissing.

Zij heeft niettemin haar vordering pas ingesteld op 16 september 2026, welhaast drie weken ná de kennisname van deze beslissing.

Enige uitleg voor dat dralen – laat staan een aanvaardbare uitleg – geeft verzoekster niet in haar verzoekschrift. Integendeel, zij bevestigt, enerzijds, dat haar zaak hoogdringend is – het betreft volgens haar “een nadeel dat een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen afwenden” en zij vraagt dat aan de verwerende partij een bevel wordt opgelegd om vóór 21 september 2026 een nieuwe beslissing te nemen – en, anderzijds, dat zij haar vordering “in een termijn van [...] 19 dagen” indient – daarbij refererend aan een andere zaak omtrent het toelatingsexamen waarover zij betoogt dat aldaar het verzoekschrift eveneens werd ingediend “binnen een termijn van 19 dagen”.

Wat ter terechtzitting door verzoekster nog wordt aangevoerd, namelijk dat, als gevolg van “mentale problemen”, de redactie van het verzoekschrift “enkele dagen vertraging” zou hebben opgelopen en dat “één of twee dagen tijdswinst mogelijk was geweest”, kan dat talmen niet rechtvaardigen. Het stond immers aan verzoekster om die omstandigheden reeds in het verzoekschrift toe te lichten én de nodige overtuigingsstukken daarvan bij te brengen, zodat die toelichting en die stukken aan de tegenspraak en een onderzoek door het auditoraat konden worden onderworpen. Met bonte beweringen vermag de Raad van State voorts geen rekening te houden. Door in het verzoekschrift met geen woord te reppen over deze omstandigheden, verhindert verzoekster dat de rechter het bestaan ervan kan nagaan en desgevallend kan inschatten of ze een zodanige invloed (kunnen) hebben gehad dat dit het dralen bij het instellen van de vordering vermag te rechtvaardigen.

8. De Raad van State bedenkt daarbij nog dat de bestreden beslissing niet uit de lucht is komen vallen. Ze is het resultaat van een door verzoekster zelf ingestelde beroepsprocedure – daarin bijgestaan door dezelfde raadslieden die haar in de voorliggende vordering vertegenwoordigen.

Indien verzoekster een uitermate hoge graad van urgentie aan haar zaak toeschrijft, had zij evenwel zonder talmen, en al zeker niet pas na bijna drie weken, haar vordering moeten instellen. Deze handelwijze staat haaks op de aard zelf van een schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid en houdt de negatie in van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

9. Verzoekster verwijst tevergeefs naar 's Raads arrest nr. 254.589 van 23 september 2022. In die zaak dateert de beslissing weliswaar van 25 augustus 2022, maar is ze pas met een e-mailbericht van 30 augustus 2022 aan de in die zaak verzoekende partij ter kennis gebracht. Het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend op 12 september 2022. Dit is na dertien dagen, en dus binnen twee weken.

10. Ook om een andere reden is de verwijzing van verzoekster naar het voormelde arrest niet dienstig. Immers, sinds de wijziging van artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State door de wet van 11 juli 2023 'tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973', van toepassing op iedere vordering tot schorsing of tot voorlopige maatregelen ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid vanaf 1 januari 2025, volgt uit paragraaf 5 van die bepaling, dat een vordering tot schorsing die in het opschrift vermeldt dat de zaak bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden behandeld, impliceert dat ze "derhalve binnen een termijn van vijftien dagen of minder" tot een einde wordt gebracht.

Ook ná de wijzigingen die de voormelde wet van 11 juli 2023 aan artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State heeft aangebracht, luidt het dat "[d]e procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...] uitzonderlijk [moet] blijven" en "hoe dan ook alleen [mag] worden aangewend voor zaken waarin een verzoeker de noodzaak aantoont dat binnen een termijn van maximaal vijftien dagen moet worden opgetreden" (*Parl.St.* Kamer 2022-2023, nr. 3220/1, p. 11-12).

Een verzoekende partij die – zonder zich in het verzoekschrift reeds op bijzondere omstandigheden te beroepen die haar talmen vermogen te rechtvaardigen – zichzelf een ruimere termijn veroorlooft om zo’n uitzonderlijke vordering in te stellen, dan aan de Raad van State slechts is vergund om ze te behandelen en erover uitspraak te doen, miskent het uiterst dringende karakter van haar zaak. Aan dat gebrek aan diligentie kunnen zelfs “één of twee dagen tijdswinst” niet verhelpen.

11. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoekster niet met de vereiste diligentie is opgetreden. Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering is derhalve niet aangetoond.

12. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 5, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing of tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vorderingen.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 26 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken op tweeëntwintig september tweeduizend zesentwintig,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Jurgen Neuts,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Jurgen Neuts